

คำถาม เพียงแต่พูดว่า “ทำไมซื้อส้มเท่านี้ ตังมีเยอะ” จะอ้างว่าเป็นการข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะ ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๐๑๙/๒๕๖๐

ขณะที่จำเลยเดินมาซื้อส้ม ผู้ตายเพียงแต่พูดว่า “ทำไมซื้อส้มเท่านี้ตังมีเยอะ” แล้วจำเลยกับผู้ตายต่างพูดเสียดสีทำทนายกัน จนเป็นเหตุให้จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย แม้ผู้ตายเป็นฝ่ายพูดกับจำเลยก่อนจนเป็นเหตุให้จำเลยไม่พอใจ แล้วมีการพูดจาเสียดสีและทำทนายกัน แต่ถ้อยคำของผู้ตายมีลักษณะเป็นเพียงการหยอกล้อจำเลย ยังถือไม่ได้ว่าการกระทำของผู้ตายเป็นการข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม

คำถาม เดินเข้าไปในห้องพักของผู้อื่นในเวลาวิกาลแล้วเปิดเสื้อให้ดูพร้อมทำท่าคล้ายจะชักอาวุธมีดปลายแหลม จากนั้นหยิบเอาทรัพย์สินไป เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๕๘๓/๒๕๖๐

แม้จำเลยจะมีได้พูดจาข่มขู่หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย แต่พฤติการณ์ของจำเลยที่เดินเข้าไปในห้องพักอันเป็นเคหสถานของผู้เสียหายเวลาวิกาล แล้วเปิดเสื้อให้ดูพร้อมทำท่าคล้ายกับจะชักอาวุธลักษณะเป็นมีดปลายแหลมจนทำให้ ภ. รู้สึกตกใจกลัว เกรงว่าจะถูกทำร้ายและไม่กล้าขัดขืน จากนั้นจำเลยหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กไป จึงเป็นการที่จำเลยแสดงอาการขู่เข็ญ ภ. แล้วว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายในขณะเดียวกันกับลักทรัพย์หรือใกล้ชิดกับการลักทรัพย์ต่อเนื่องเป็นเหตุการณ์เดียวกัน

ขณะเกิดเหตุ อ. ไปที่ห้องพักของเพื่อนซึ่งอยู่ใกล้เคียงหรือเยื้องกับห้องพักที่ อ. กับ ภ. เข้าอยู่ แม้ อ. ไม่ได้ส่งมอบการครอบครองหรือฝากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กไว้กับ ภ. จึงเป็นกรณีที่ อ. ให้ ภ. ช่วยดูแลคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กชั่วคราวเฉพาะเหตุหรือชั่วคราวเวลาที่ อ. ไปห้องพักของเพื่อน ถือว่าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กยังอยู่ในความครอบครองของ อ. เมื่อจำเลยชิงทรัพย์ดังกล่าวไป อ. เป็นผู้เสียหาย มิใช่ ภ. เป็นผู้เสียหายตามฟ้อง

คำถาม รู้ว่ามีได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แจ้งข้อความแก่พนักงานสอบสวนว่าได้มีการกระทำความผิดเพื่อจะแกล้งให้ผู้อื่นต้องรับโทษ เป็นความผิดฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๐๑๔/๒๕๖๐

จำเลยรู้ว่ามิได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แจ้งข้อความแก่พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาว่ามิได้มีการกระทำความผิด เพื่อจะแก้ล้างให้โจทก์ ต้องรับโทษ ตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๔ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๗๓ เมื่อการกระทำ ของจำเลยเป็นความผิด ป.อ. มาตรา ๑๗๔ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๗๓ อันเป็น บทเฉพาะแล้วก็ย่อมไม่จำเป็นต้องปรับบทความผิดตามมาตรา ๑๓๗ อันเป็นบทบัญญัติ ว่าด้วยการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานทั่ว ๆ ไปอีก **รวมทั้งบทความผิดตาม มาตรา ๑๗๒ ด้วย** ปัญหาดังกล่าวมานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบ เรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๕ ประกอบมาตรา ๑๙๕ วรรคสอง

คำถาม สบคบกันจดทะเบียนโอนขายและให้ที่ดินโดยไม่สุจริตไม่มีการชำระเงิน กันจริง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เจ้าหนี้บังคับคดีได้หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่น หากมีการโอนที่ดิน ดังกล่าวต่อให้แก่บุคคลภายนอก เจ้าหนี้จะฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรม ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๒๔๓/๒๕๕๖

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ สบคบกันจดทะเบียนโอนขายและให้ที่ดินพิพาททั้งสี่แปลง โดยไม่สุจริตและไม่มีการชำระเงินกันจริง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้โจทก์บังคับคดีจากจำเลยที่ ๑ ได้ การแสดงเจตนาของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ในทางทะเบียนเกี่ยวกับที่ดินพิพาททั้งสี่แปลง ดังกล่าว เป็นการแสดงเจตนาลวงโดยสมรู้กัน จึงตกเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง แต่จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกผู้กระทำการโดยสุจริตและต้องเสียหายจาก การแสดงเจตนาลวงนั้นมิได้ จำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้จดทะเบียนรับจำนองที่ดิน พิพาทไว้โดยสุจริตไม่ทราบมาก่อนว่าจำเลยที่ ๑ เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาของโจทก์ โจทก์ จึงไม่อาจเพิกถอนการจดทะเบียนจำนองดังกล่าวได้ **คงเพิกถอนได้แต่เฉพาะนิติกรรมการ จดทะเบียนโอนขายและยกให้ที่ดินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๑ กับที่ ๒ เท่านั้น**

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๓๗/๒๕๕๘

เหตุที่บิดามารดาจำเลยยินยอมจดทะเบียนจำนองที่ดินเป็นประกันเงินกู้ของ จ. แก่ ธนาकर น. แต่แรกนั้น เกิดจากความปรารถนาดีที่ต้องการช่วยเหลือบุตรที่ต้องการเงินทุน

ไปประกอบอาชีพ แต่เมื่อ จ. ไม่สามารถชำระหนี้เงินกู้แก่ธนาคารได้ การที่บิดามารดา จำเลยยินยอมตกลงทำนิติกรรมโอนขายที่ดินพร้อมบ้านพิพาทให้แก่โจทก์ (สามี จ.) ในเวลา ต่อมา จึงน่าเชื่อว่าเป็นหนทางในการแก้ปัญหาร่วมกันเพื่อมิให้ต้องเดือดร้อนเรื่องที่อยู่อาศัยที่ อาจต้องถูกบังคับจำนอง โดยให้โจทก์ซึ่งมีโอกาสที่จะขอกู้ยืมจากสถาบันการเงินได้นำที่ดิน พิพาทไปเป็นหลักประกันขอสินเชื่อจากแหล่งเงินกู้ใหม่เพื่อปลดภาระหนี้สินของ จ. เท่านั้น มิได้มีเจตนาขายที่ดินพิพาทให้แก่โจทก์อย่างแท้จริงเพราะการไถ่ถอนจำนอง การซื้อขาย รวมตลอดถึงการจดจำนองใหม่ได้ดำเนินการด้วยความเคร่งครัดให้เสร็จสิ้นในวันเดียวกัน ส่อแสดงเจตนาเพื่อให้โจทก์ขอสินเชื่อใหม่ไปไถ่ถอนสินเชื่อเดิมของ จ. เป็นสำคัญ มิได้ มุ่งประสงค์ต่อการโอนกรรมสิทธิ์และใช้ราคาทรัพย์สินเป็นสาระสำคัญแห่งสัญญา ที่ซื้อขายจึงเป็นการแสดงเจตนาลวง ตกเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง แต่หาอาจยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ผู้รับจำนองซึ่งเป็นบุคคลภายนอกผู้กระทำการโดยสุจริตและ ต้องเสียหายจากการแสดงเจตนาลวงไม่ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องขับไล่และเรียกค่าเสียหาย จากจำเลยซึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยในบ้านพิพาทโดยอาศัยสิทธิของบิดามารดาได้

คำถาม ซื้อขายที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) โดยจดทะเบียนโอนขายและส่งมอบการครอบครองที่ดินแล้วต่อมากกรมสอบสวนคดีพิเศษมีหนังสือ แจ้งกรมที่ดินขอให้เพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่ซื้อขายกัน อ้างว่าออกเอกสาร สิทธิในที่ดินทับที่ดินป่าสงวนแห่งชาติโดยมิชอบและมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ขาย จะถือว่าผู้ซื้อ ถูกรอนสิทธิหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๔๖๕/๒๕๕๙

เรื่องการรอนสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๗๕ บัญญัติ ว่า “หากว่ามีบุคคลผู้ใดมาก่อนการรบกวนสิทธิของผู้ซื้อในอันจะครองทรัพย์สินโดยปกติสุข เพราะบุคคลผู้นั้นมีสิทธิเหนือทรัพย์สินที่ได้ซื้อขายกันนั้นอยู่ในเวลาซื้อขายก็ดี เพราะความผิดของ ผู้ขายก็ดี ท่านว่าผู้ขายจะต้องรับผิดชอบในผลอันนั้น” ดังนี้คำว่า “รอนสิทธิ” จึงมีความหมายว่า การที่ผู้ซื้อถูกรบกวนสิทธิโดยบุคคลนอกไม่ให้ผู้ซื้อเข้าครอบครองทรัพย์สินโดย ปกติสุขเพราะบุคคลนั้นมีสิทธิเหนือทรัพย์สิน ที่ได้ซื้อขายโดยชอบด้วยกฎหมายหรือ เพราะความผิดของผู้ขาย แต่โจทก์ยังสามารถเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินที่ซื้อจาก จำเลยทั้งสองโดยไม่ถูกรบกวนขัดสิทธิโดยบุคคลภายนอกให้โจทก์เข้าครอบครองทรัพย์สิน

โดยปกติสุข เพราะบุคคลนั้นมีสิทธิเหนือที่ดินที่ได้ซื้อขายโดยชอบด้วยกฎหมาย แม้กรม
 สอบสวนคดีพิเศษจะดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยทั้งสองกรณีออกเอกสารสิทธิไม่ชอบ
 ในที่ดินที่จำเลยทั้งสองขายให้แก่โจทก์และมีหนังสือถึงอธิบดีกรมที่ดินให้เพิกถอน
 หนังสือรับรองการทำประโยชน์ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๖๑ ก็ตาม แต่กรม
 สอบสวนคดีพิเศษไม่ใช่บุคคลภายนอกผู้มีสิทธิเหนือทรัพย์สินที่ซื้อขายกันกล่าวคือ
 กรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นเพียงหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเบื้องต้นที่มีอำนาจหน้าที่ใน
 การสอบสวนคดีอาญา การแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสองก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการ
 ดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยทั้งสอง ซึ่งจำเลยทั้งสองสามารถต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์
 ของตนเองได้ และกฎหมายยังให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยทั้งสองยังเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะ
 มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิด การที่เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษ
 ดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยทั้งสองก็เป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธี
 พิจารณาความอาญา จึงไม่ถือว่ากรมสอบสวนคดีพิเศษ เป็นบุคคลที่มีสิทธิเหนือ
 ทรัพย์สินที่ได้ซื้อขายกันนั้นอยู่ในเวลาซื้อขาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
 มาตรา ๔๗๕ และแม้โจทก์จะไม่สามารถออกโฉนดที่ดินตามหนังสือรับรองการกระทำ
 ประโยชน์เนื่องจากเจ้าพนักงานที่ดินได้ระงับเรื่องการขออโฉนด โดยให้เหตุผลว่า
 หนังสือรับรองการทำประโยชน์อยู่ระหว่างการสอบสวนของกรมสอบสวนคดีพิเศษก็ไม่ใช่
 เป็นการรอนสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๗๕ นอกจากนี้ยังไม่ใช่
 กรณีที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่โจทก์ซื้อจากจำเลยทั้งสองหลุดไปจาก
 โจทก์ผู้ซื้อทั้งหมดหรือแต่บางส่วนเพราะเหตุการรอนสิทธิที่จำเลยทั้งสองผู้ขายต้อง
 รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๗๗ อีกด้วย เมื่อคดียังฟังไม่ได้ว่า
 ที่ดินที่โจทก์ซื้อจากจำเลยทั้งสองถูกรอนสิทธิ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องเรียกค่าเสียหาย
 จากจำเลยทั้งสอง

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์

บรรณาธิการ